

Datum van
inontvangstneming

:

08/07/2016

Zaak C-278/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

19 mei 2016

Verwijzende rechter:

Landgericht Aachen (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

6 mei 2016

Strafzaak tegen:

Frank Sleutjes

[OMISSIS]

Landgericht Aachen

Beslissing

In de strafzaak

tegen Frank Sleutjes,

wonende te [OMISSIS] 's-Hertogenbosch, Nederland,

[OMISSIS]

heeft de Zesde grote strafkamer van het Landgericht Aachen

[OMISSIS]

beslist:

De strafzaak waarin thans in beroep uitspraak moet worden gedaan, wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU naar het Hof van Justitie van de Europese Unie verwezen voor een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Moet artikel 3 van richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (PB 2010, L 280, blz. 1) aldus worden uitgelegd dat het begrip „vonnis” in § 37, lid 3, StPO [Strafprozessordnung] mede ziet op strafbeschikkingen in de zin van § 407 en volgende StPO?

De behandeling van de zaak wordt geschorst totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak heeft gedaan.

Motivering:

I.

[Or. 2] Op 2 november 2015 heeft het Amtsgericht Düren [OMISSIS] op vordering van het openbaar ministerie van Aachen jegens de verdachte, een in 's-Hertogenbosch (Nederland) wonende Nederlands staatsburger, een „Strafbefehl” (een naar Duits recht door de rechter opgelegde strafbeschikking; hierna: „strafbeschikking”) uitgevaardigd waarbij hem wegens vluchtmisdrijf een geldboete van 30 maal het dagtarief van 30 EUR en een rijverbod werden opgelegd. De tot de afgifte van rijbewijzen bevoegde autoriteit werd opgedragen om de verdachte vóór het verstrijken van 9 maanden noch het recht te verlenen om het buitenlands rijbewijs opnieuw te gebruiken, noch een binnenlands rijbewijs af te geven. Voorts wijst de strafbeschikking erop dat het rijverbod dezelfde uitwerking heeft als een ontzegging van rijbevoegdheid in Duitsland. Daarenboven wordt de verdachte tot de proceskosten veroordeeld.

De strafbeschikking bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen. Hierin wordt er onder meer op gewezen dat de strafbeschikking onherroepelijk en uitvoerbaar wordt wanneer de verdachte niet binnen twee weken na de betekening, schriftelijk dan wel bij een in een proces-verbaal van de griffier op te nemen verklaring, verzet aantekent bij het vermelde Amtsgericht, in casu het Amtsgericht Düren. Bij schriftelijk verzet, volgens de informatie in de strafbeschikking, wordt de termijn slechts in acht genomen wanneer het verzetschrift voor het verstrijken van de termijn van twee weken bij de rechter is binnengekomen. Tot slot sluit de informatie in een aparte alinea af met de zin „Schriftelijk verzet moet in de Duitse taal worden ingesteld.”

De strafbeschikking is aan de verdachte op 12 november 2015 betekend bij aangetekende brief met ontvangstbevestiging. De strafbeschikking werd in het Duits aan de verdachte betekend. Alleen de informatie over de beschikbare rechtsmiddelen werd aan hem bijkomend en gelijktijdig in het Nederlands betekend.

Op 24 november 2015 om 20.32 uur zond de verdachte een e-mail aan het Amtsgericht Düren, waarin hij uitsluitend in het Nederlands op de strafbeschikking reageerde. Op 26 november 2015 informeerde hij bij het

Amtsgericht Aachen – eveneens uitsluitend in het Nederlands – of de e-mail van 24 november 2015 in goede orde was ontvangen. Per brief van 1 december 2015, verzonden op 8 december 2015, deelde het Amtsgericht Düren aan de verdachte mee dat brieven aan de rechtbank in het Duits moesten zijn gesteld. Voordien, op 1 december 2015, heeft de huidige raadsman van de verdachte tegen de strafbeschikking van 2 november 2015 per fax verzet aangetekend, en gelijktijdig om herstel in de vorige toestand verzocht.

Bij beslissing van 28 januari 2016 heeft het Amtsgericht Düren het verzet van de verdachte tegen de strafbeschikking van 2 november 2015 niet-ontvankelijk verklaard wegens tardiviteit. Het Amtsgericht heeft meteen ook het verzoek van de verdachte om herstel in de vorige toestand afgewezen bij gebrek aan afdoend bewijs van **[Or. 3]** de redenen voor herstel in de vorige toestand. Deze beslissing is op 2 februari 2016 aan de raadsman betekend. Per fax van 4 februari 2016, binnengekomen op dezelfde dag, heeft deze raadsman tegen deze beslissing onmiddellijk beroep ingesteld. Bijgevolg is de procedure thans aanhangig bij deze kamer als bevoegde kamer van beroep van het Landgericht Aachen.

II.

Het Amtsgericht Düren heeft terecht vastgesteld dat de verdachte blijkens de processtukken geen ontvankelijk verzet heeft aangetekend tegen de strafbeschikking van 2 november 2015. Aangezien de strafbeschikking aan hem op (woensdag) 11 november 2015 per aangetekende brief met ontvangstbevestiging werd betekend, eindigde de verzetstermijn krachtens § 410, lid 1, eerste zin, StPO twee weken later, te weten op (woensdag) 26 november 2015. De twee e-mails van de verdachte van 24/26 november 2015 zijn weliswaar binnen deze termijn bij het Amtsgericht Düren binnengekomen, maar deze e-mails vormen geen rechtsgeldig verzet daar zij in strijd met § 184 GVG [Gerichtsverfassungsgesetz; wet betreffende de rechterlijke organisatie] niet in het Duits zijn gesteld. Aan de verdachte kan geen herstel in de vorige toestand wegens niet-naleving van de termijn buiten zijn schuld om (§ 44 StPO) worden toegekend, nu hem in de Nederlandse vertaling van de informatie betreffende de rechtsmiddelen uitdrukkelijk en onmisverstaanbaar, in een aparte alinea, op dat vereiste was gewezen („Schriftelijk verzet moet in de Duitse taal worden ingesteld”). Daarom is hier niet van belang of de verdachte de beide door § 410, lid 1, eerste zin, StPO toegestane vormen van verzet, namelijk „schriftelijk” dan wel „ter optekening op het secretariaat verzet”, per abuis zo heeft begrepen dat dit ook ziet op het geval waarin verzet per e-mail wordt aangetekend. Deze vraag is bijgevolg niet relevant omdat het noodzakelijke Duitse taalvereiste als dusdanig al niet in acht werd genomen. § 184 GVG is in dit opzicht ook niet in strijd met het Unierecht. Dienaangaande wordt gewezen op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) van 15 oktober 2015, C-216/14 [OMISSIS] [EU:C:2015:686].

Het verzet dat de raadsman op 1 december 2015 heeft aangetekend, is onweerlegbaar tardief.

Bijgevolg heeft het Amtsgericht Düren het verzet van de verdachte tegen de strafbeschikking van 2 november 2015 terecht afgewezen, voor zover het Unierecht niet voorziet in een andere rechtsregeling. **[Or. 4]**

III.

Een dergelijke andere rechtsregeling zou kunnen voortvloeien uit artikel 3 van richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (PB 2010, L 280, blz. 1). Bijgevolg moet in de onderhavige strafzaak het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 VWEU worden verzocht om een prejudiciële beslissing.

Volgens Duits recht bepaalt § 37, lid 3, StPO, dat wanneer aan een procespartij overeenkomstig § 187, leden 1 en 2, GVG een vertaling van de uitspraak moet worden betekend, de uitspraak tezamen met deze vertaling moet worden betekend. De betekening van een dergelijke uitspraak is dus slechts rechtsgeldig wanneer de betrokken vertaling tegelijkertijd wordt betekend [OMISSIS].

§ 187, lid 1, GVG geeft in nationaal recht uitvoering aan richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (PB 2010, L 280, blz. 1), waarin is bepaald dat voor een verdachte die het Duits niet beheerst, een tolk of vertaler moet worden opgeroepen voor zover dit nodig is voor de uitoefening van diens procedurele rechten. § 187, lid 2, GVG bepaalt vervolgens dat voor de uitoefening van de procedurele rechten van een verdachte die het Duits niet beheerst, als algemene regel de schriftelijke vertaling van bevelen tot vrijheidsbeneming, tenlasteleggingen, strafbeschikkingen en nog niet onherroepelijk geworden vonnissen is vereist.

De verdachte beheerst het Duits duidelijk niet in de zin van § 187, lid 1, GVG. In dit opzicht verschilt de feitelijke situatie in het onderhavige geding van die welke aan de basis lag van de uitspraak van het Landgericht Aachen (Eerste kleine strafkamer) [OMISSIS] [van 13 december 2012].

Terwijl § 187, lid 2, GVG, die in nationaal recht uitvoering geeft aan richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (PB 2010, L 280, blz. 1), de verdachte dus het recht toekent op een vertaling uit het Duits van een strafbeschikking, bepaalt **[Or. 5]** § 37, lid 3, StPO, dat aan een verdachte die het Duits niet beheerst, enkel bij een „vonnis” gelijktijdig een vertaling in een voor de verdachte verstaanbare taal moet worden betekend.

Voor zover artikel 3 van richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (PB 2010, L 280, blz. 1) meebrengt dat het begrip „vonnis” in § 37, lid 3, StPO aldus moet worden uitgelegd dat hiermee ook strafbeschikkingen worden bedoeld in de zin van § 407 en volgende, StPO, zou de in deze procedure op 12 november 2015 gedane betekening van de strafbeschikking van 2 november 2015 wegens het ontbreken van een bijgevoegde Nederlandse vertaling van de volledige tekst, nietig zijn geweest met als gevolg dat de verzetstermijn helemaal niet is ingegaan.

Voor zover bekend is, is deze vraag in de rechtspraak van het Hof nog niet beantwoord. De hierboven aangehaalde uitspraak van het Hof van 15 oktober 2015, C-216/14 [OMISSIS], biedt in ieder geval geen antwoord op de in casu gerezen vraag.

In de Duitse rechtspraak bestaat onenigheid over de vraag of § 37, lid 3, StPO in het licht van artikel 3 [OMISSIS] van richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (PB 2010, L 280, blz. 1) aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „vonnis” in § 37, lid 3, StPO mede ziet op strafbeschikkingen in de zin van § 407 en volgende, StPO.

Voor een dergelijke ruime uitlegging van § 37, lid 3, StPO, op basis van de voornoemde Unierechtelijke norm, pleiten in de rechtspraak het Landgericht Stuttgart [OMISSIS] en het Landgericht Gießen [OMISSIS] en in de rechtsleer bijvoorbeeld Krenberger [OMISSIS] Lange [OMISSIS] of Kulhanek [OMISSIS].

De tegenovergestelde mening is gebaseerd op de bewoordingen van § 37, lid 3, StPO en de daaruit blijkende duidelijke beslissing van de nationale wetgever om niet te voorzien in een verplichting om strafbeschikkingen met [bijgevoegde] vertaling te betekenen. Voor dit standpunt pleiten in de rechtspraak het Landgericht Ravensburg [OMISSIS] en in de rechtsleer bijvoorbeeld Meyer-Gößner/Schmitt [OMISSIS] **[Or. 6]**

De kamer neigt ertoe laatstbedoelde uitlegging van het Landgericht Ravensburg te volgen, maar twijfelt omdat op grond van het Unierecht mogelijk een andere uitlegging van § 37, lid 3, StPO geboden is.

Aangezien geen redenen voor het door de verdachte gevorderde herstel in de vorige toestand (§ 44 StPO) zijn aangevoerd en dergelijke redenen evenmin duidelijk blijken, hangt het slagen of mislukken van het onmiddellijke beroep van de verdachte tegen de beslissing van het Amtsgericht Düren van 28 januari 2016 af van de uitlegging van het Europees recht, en daarom moet de zaak krachtens artikel 267 VWEU naar het Hof worden verwezen.

[OMISSIS]